

เมื่อสายโลหิตไหลกลับเข้ามาเยือน...

**แม่กลอง (1)**

# เมื่อสายโลหิตไหล แม่กลอง

**ต**ำนานชีวิตอันยิ่งใหญ่ของแฝดสยาม อิน-จัน ชายแฝดลำตัวติดกัน ชาวแม่กลอง มีชื่อเสียงระดับโลกในช่วงต้นรัตนโกสินทร์ ถูกปลุกขึ้นมาให้มีชีวิตพวงตามกลางแดดจ้ำอีกครั้งกลางเมืองแม่กลอง จังหวัดสมุทรสงคราม ในงานฉลองวันเกิด 207 ปี เมื่อ 11 พฤษภาคม 2561

11 พฤษภาคม 2354 สมัยในหลวง ร.2 เด็กแฝดลำตัวติดกัน (Cojoined Twins) เกิดมาลึ้มตาดูโลก โดยมีมือหมอดำแยแฉวหมู่บ้าน เป็นบุตรคนที่ 5-6 ของนายต้อย และนางนาก ชาวประมงที่ใช้ชีวิตบนแพ ที่ตำบลแหลมใหญ่ สมุทรสงคราม

เมื่อคลอดออกมา หมอดำแย พ่อแม่ร่วมกันพิจารณาทุกส่วนของร่างกายของทารก พบว่าสมบูรณ์ดี มีอวัยวะครบ ทารกส่งเสียงร้องเป็น 2 เสียงแยกจากกัน แต่ที่แยกไม่ออกคือลำตัวที่มีผิวเยื่อบางๆ เชื่อมต่อบริเวณหน้าอก เป็นเด็กแฝดมีลำตัวติดกัน

เสียงรำลือ ตดินนินทาของเพื่อนบ้าน ผูกโยงไปถึงร่างกายอันแสนประหลาดของแฝด ถูกตีความไปเป็นความลำบากยากแค้นของบ้านเมือง ไม่มีเสียงใดยกย่องชื่นชม แฉวยังมีความคิดไกลไปถึงขนาด ไม่ควรมีเด็กประหลาด นำเกลียดชังนี้อีกต่อไป

นายต้อย นางนาก มีหัวอกความเป็นพ่อ-แม่เลี้ยงดู อุ้มสม ป้อนข้าว ป้อนน้ำ ให้ทารกน้อยมีชีวิตรอด ความยุ่งยากลำบากในการจัดทำทาง การกินนม การขับถ่าย แม้กระทั่งทำนองที่จะต้องปรับแต่งร่างกายของลูกแฝด แบบไม่มีตำราที่โหดสอนได้

เด็กน้อยทั้ง 2 กลายเป็นนักสู้ชีวิต เติบโตขึ้นมาท่ามกลาง ลม ฝน สายน้ำ แสงแดดของเมืองแม่กลอง ทั้งคู่เป็นเด็กฉลาด คล่องแคล่ว ปราดเปรียว ชุกชวนสดใสร่าเริง การเป็นมนุษย์ที่มีลำตัวติดกัน มีปัญหาบ้าง แต่สติปัญญา ไหวพริบ ความมั่นใจต่อกัน เป็นสิ่งทำให้เด็กทั้งสองเรียนรู้ที่จะประนีประนอมมากกว่าการต่อสู้แย่งชิง

พ.ศ.2369 เด็กแฝดอิน-จัน ได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้เข้าเฝ้าในหลวง ร.3 ในพระบรมมหาราชวังที่กรุงเทพฯ ในหลวงทรงพอพระทัยยิ่งนัก เป็นการหักล้างข่าวลือเรื่องความเป็นกาลกิณีของแผ่นดิน พระราชทานแก้วแหวนเงินทองให้แฝดหนุ่ม นำไปเป็นทุนทำกิจการเลี้ยงเบ็ดที่บ้านเมืองแม่กลอง

หนุ่มน้อยอิน-จัน เป็นคนขยันแบบ 2 แรงแข่งขันช่วยพ่อแม่เลี้ยงเรือหา ปู ปลา กุ้ง หอย จนอายุได้ราว 9 ขวบ นายต้อยผู้เป็นพ่อ ก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับจากโรคระบาดในสยามที่เรียกว่า “ห่า” ที่มีอาการถ่ายเหลวไม่หยุด อาเจียน จนหมดแรง อิน-จัน สูญเสียพ่อและพี่น้องอีก 5 คน รวมเป็น 6 คนในคราวเดียวกัน



เงินจะตระเวนไปตามเมืองต่างๆ พักที่โรงแรม มีรายได้พอสมควร แฝดอิน-จันยิ้มแย้มแจ่มใส มีอารมณ์ขัน หยอกล้อกับผู้ชมทุกแห่ง

**ต่อมาเดินทางแสดงตัวเลยไปถึงพม่าและเพื่อลงเรือไปเปิดการแสดงในอังกฤษ**

**1**7 ตุลาคม พ.ศ.2372 ท่ามกลางอากาศหนาวเยือก แฝดอิน-จัน ต้องลงเรือข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกไปแสดงตัวที่เมืองเซาท์แฮมป์ตัน ใช้เวลาในเรือ 27 วัน ลมแรง คลื่นแรง ผู้โดยสารเมาเรือ เมาคลื่น อาเจียน ล้มป่วยกันทั้งลำ แต่แฝดอิน-จัน ลูกเรือประมงจากแม่กลอง สบายดี มีความสุข

19 พฤศจิกายน 2372 เดินทางถึงลอนดอน เมืองที่ฝนพรำ ฟ้าฉ่ำมีแต่หมอก ไม่มีแสงแดด บรรดาแพทย์

จากการแสดงไม่น้อย ซึ่งน่าจะเป็นหลักหมื่นดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งก็ถือว่าเป็นเศรษฐีหนุ่มเนื้อหอม พร้อมตั้งหลักแหล่ง

แฝดอิน-จัน มอบให้เพื่อนรักเจรจาซื้อที่ดินในเมืองแทรปฮิลล์ (Trap Hill) รัฐนอร์ทแคโรไลนา ราว 100 เอเคอร์ และซื้อขยายเพิ่มอีกด้วยน้ำพักน้ำแรง เป็นพื้นที่กว่า 200 เอเคอร์ แฝดหนุ่มจากแม่กลองปลุกบ้าน 2 ชั้น เพื่อขอใช้ชีวิตเกษตรกร



นัก เป็นการศึกษาเรื่องราวความเป็นมาลึกลับ  
ของแผ่นดิน พระราชทานแก้วแหวนเงินทองให้แผด  
หนุ่ม นำไปเป็นทุนทำกิจการเลี้ยงเบ็ดที่บ้านเมืองแม่  
กลอง

หนุ่มน้อยอิน-จัน เป็นคนขยันแบบ 2 แรงแข็งขัน  
ช่วยพ่อแม่เลี้ยงเรือหา ปู ปลา กุ้ง หอย จนอายุได้ราว  
9 ขวบ นายติ๋มผู้เป็นพ่อ ก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับ  
จากโรคระบาดในสยามที่เรียกว่า “ห่า” ที่มีอาการถ่าย  
เหลวไม่หยุด อาเจียน จนหมดแรง อิน-จัน สูญเสียพ่อ  
และพี่น้องอีก 5 คน รวมเป็น 6 คนในคราวเดียวกัน  
“ห่า” ลงครวานั้น กรุงเทพฯ เกือบเป็นเมืองร้าง ชาว  
สยามตายนับหมื่นคน

“อิน-จันคนคู่” กลายเป็นเสาหลักของครอบครัว  
โดยหันไปเป็นพ่อค้าเรือเร่ นำสินค้าใส่เรือแล้วช่วยกัน  
พายเรือไปตามชุมชน ชาวบ้านร้านตลาดชอบใจ ที่คน  
ประหลาดพายเรือขายของแบบน่ารักน่าชัง

พ.ศ.2367 นายโรเบิร์ต ฮันเตอร์ (Robert Hunter)  
พ่อค้าชาวสก๊อต นักธุรกิจผู้กว้างขวางในกรุงเทพฯ  
ตัดสินใจเดินทางลงเรือไปแม่กลองเพื่อขอผู้คน  
ประหลาด เพื่อจะนำตัวไปแสดงในอเมริกาและยุโรป  
เพื่อทำเงิน

นายฮันเตอร์พาหุ้นส่วนชื่อ เอเบล คอฟฟิน (Abel  
Coffin) กับต้นเรือชาวอเมริกัน และหลวงสุรสาคร (เป็น  
ล้า) มาขอเจรจากับนางนากด้วยไมตรีจิต การพูดคุย  
เจรจาเกิดขึ้นอีกหลายครั้งหลายครา เพื่อจะขอตัว  
แฝดคู่นี้ไปแสดงตัวหาเงินเลี้ยงชีพในอเมริกา มีการลง  
นามในหนังสือสัญญาว่าจะนำตัวไปนาน 5 ปี แต่เวลา  
เจรจากัน ตกลงกันว่า 3 ปี ข้อความเป็นภาษาอังกฤษ  
อิน-จัน ลงนามเป็นภาษาจีน

อ่านไม่ออก เขียนแทบไม่ได้ เขียนอย่าง พุดอีก  
อย่าง แต่ถึงนามกันที่กรุงเทพฯ เมื่อ 1 เมษายน  
พ.ศ.2372 แล้ว นางนากก็พาแฝดไปลงเรือชื่อ ซาเคม  
(Sachem) ด้วยแรงอธิฐานว่า อีกเพียง 3 ปี ลูกแฝด  
อิน-จันก็จะกลับมาแม่กลอง

แฝดอิน-จัน ใช้เวลาราว 4 เดือนเศษ (138 วัน)  
ในเรือสินค้าอย่างมีความสุข ไม่เมาคลื่น ไม่ป่วย กิน  
ได้นอนหลับ แถมฝึกฟัง พุด อ่าน เขียนภาษาอังกฤษ  
และหัดเล่นหมากรุกฝรั่งบนเรือ ไปขึ้นบกที่เมืองท่า ที่  
บอสตัน แมสซาชูเซตส์ เมื่อ 16 สิงหาคม พ.ศ.2372

ชีวิตที่ถูกซื้อตัวมา ต้องเริ่มทำงานหนักภายใต้การ  
กำกับของนายฮันเตอร์ งานหลักคือการโชว์ตัว งาน  
รองคือการพูดคุยกับบรรดาแพทย์อเมริกันที่แห่กันมา  
ขอตรวจวิเคราะห์ ด้วยคิดว่า “เป็นแฝดของเก้” ที่  
พ่อค้านำตัวมาแหกตาหาเงินในอเมริกา

เปิดการแสดงตัว “คนประหลาด” ในนิวยอร์ก  
มหานครอันดับต้นของโลก นายฮันเตอร์ผู้กุมชะตา  
ชีวิตแฝดจากแม่กลอง ทำแผนการตลาดได้อย่างเยี่ยม  
หนังสือพิมพ์แถวหน้าในอเมริกา ประโคมข่าวการมาถึง  
ของ Siamese Double Boys บางฉบับต้องการความ  
หรือหา เรียกสินค้าเด็กแฝดว่า Monster (อสูรกาย)

คนคู่ชีวิต เห็นดีเห็นงามกับการแสดงตัววันละ 2  
รอบเช้าเย็น เว้นวันอาทิตย์ ชีวิตต้องเผชิญกับคำถาม  
แปลกๆ การเย้ยหยัน การทำปฏิญาณจากผู้คนร้อยพ่อพัน  
แม่ในมหานครนิวยอร์ก แพทย์คือกลุ่มบุคคลที่พยายาม  
เข้าใจเพื่อจะหาข้อมูลเรื่องการผ่าตัดแยกร่าง สร้าง  
ความรำคาญให้แฝดอิน-จัน ยิ่งนัก การแสดงตัวเก็บ

## เพื่อลงเรือไปเปิดการแสดงในอังกฤษ

17 ตุลาคม พ.ศ.2372 ท่ามกลางอากาศหนาว  
ยะเยือก แฝดอิน-จัน ต้องลงเรือข้ามมหาสมุทร  
แอตแลนติกไปแสดงตัวที่เมืองเซาท์แฮมป์ตัน ใช้เวลา  
ในเรือ 27 วัน ลมแรง คลื่นแรง ผู้โดยสารเมาเรือ เมา  
คลื่น อาเจียน ล้มป่วยกันทั้งลำ แต่แฝดอิน-จัน ลูกเรือ  
ประมงจากแม่กลอง สบายดี มีความสุข

19 พฤศจิกายน 2372 เดินทางถึงลอนดอน เมืองที่  
ฝนพรำ ฟ้าฉ้ามืดหมอก ไม่มีแสงแดด บรรดาแพทย์  
ระดับโลกในอังกฤษ แห่กันมาขอตรวจร่างกายของ  
แฝดอีกครั้ง ในฐานะคนเข้าเมือง เปิดการแสดงตัวใน  
โรงละครชั้นนำในมหานครลอนดอน บุคคลชั้นนำมา  
ชมการแสดง

นายฮันเตอร์เกิดเป็นห่วงกิจการเดินเรือที่เป็นอาชีพ  
หลัก เลยมอบให้กับต้นคอฟฟิน เพื่อนรักดูแลกิจการโชว์  
ตัว แต่ต่อมาที่ต้นคอฟฟินก็ต้องกลับไปเดินเรือทะเล  
เช่นกัน จึงขายกิจการของอินจันให้นางซูซาน คอฟฟิน  
ดูแล และเธอก็ส่งต่อไปให้ วิลเลียม เดวิส ดูแลแทน  
อีกทอดหนึ่ง

ใช้เวลาแสดงตัวเหนือจรดใต้บนเกาะอังกฤษนาน  
15 เดือน แฝดจัน หรือหาพบรักกับสาวลอนดอนชื่อ  
โซเฟีย เป็นชาวดังในอังกฤษ

คู่แฝดเดินทางกลับอเมริกา เพื่อไปเปิดการแสดง  
แบบ “จัดเต็ม” ต้องเดินทางไป 24 มลรัฐ ต้องเร่งทำ  
เงิน ตราคร่ำคร่าเพื่อให้คุ้มกับที่ลงทุน

แฝดอิน-จัน นักสู้จากแม่กลอง ได้รับการขนานนาม  
อย่างเป็นทางการว่า แฝดสยาม (Siamese Twins)  
เพราะมีกลุ่มชาวจีนในอเมริกา พยายามพิสูจน์ว่าแฝด  
คู่นี้มีพ่อแม่เป็นคนจีนที่อพยพมาอยู่ในสยาม ควรให้  
เกียรติเชื้อสายเลือดจีน และควรเรียกว่า Chinese  
Twins ในที่สุดจบลงด้วยชื่อ Siamese Twins ที่เป็น  
ศัพท์ระดับโลก ปังบอกถึง “สรรพสิ่งที่เบ็ดคู่กัน-แยก  
กันไม่ออก”

ชีวิตที่เร่ร่อนแสดงตัวหาเงิน ทำเอาแฝดเหนื่อยล้า  
ไม่น้อย ความคิดเรื่องลงเรือกลับสยามพร้อมเงินก้อน  
โตมีบ้างเป็นครั้งคราว ได้ข่าวจากนายฮันเตอร์ว่า แม่  
คือนางนาก และพี่น้องที่แม่กลองสบายดี

เรื่องของการเหยียดผิว เผ่าพันธุ์ในแผ่นดินอเมริกา  
เป็นเรื่องหนักหนาสาหัส อเมริกากำลังผดุงเป็นผู้นำ  
ของโลกด้านอุตสาหกรรม มีการนำชาวจีนมหาศาลจาก  
จีนแผ่นดินใหญ่เข้าไปในอเมริกา คนขาวชาวอเมริกัน  
ทั้งหลายเริ่มระแวงชาวจีน เพราะชาวจีนขยันขันแข็ง  
สู้งานหนักทุกรูปแบบ แฝดอิน-จัน ชาวสยามที่มีเชื้อ  
จีนใคร่ครวญแล้วว่า ต้องถอยห่างออกมาจากสังคม  
เมือง เริ่มมองหาหลักแหล่งที่ไกลหูไกลตาในรัฐชนบท  
ของอเมริกาเพื่อจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

วิลค์สโบโร (Wilkesboro) คือ เมืองในชนบทของ  
รัฐ นอร์ธแคโรไลนาที่ยังมีป่าไม้ ล้ำธาร อากาศแสน  
บริสุทธิ์ ยิ่งนก ตกปลา ท้องฟ้าสีคราม จนทำให้แฝด  
อิน-จัน บักใจเลือกเมืองนี้เป็นหลักเป็นแหล่ง แฝด  
สยามจึงตัดสินใจเช่าพื้นที่หน้าร้านของคนคุ้นเคย เปิด  
ร้านขายของชำ แต่ก็มีประสบปัญหาจนต้องเลิกกิจการ

แฝดอิน-จันเปลี่ยนความคิดที่จะไปทำการเกษตรที่  
ตัวเองเคยทำมาก่อนตอนอยู่แม่กลอง แฝดสยาม มา  
ลำบากตราตรึงหาเงินในอเมริการาว 10 ปี มีเงินเก็บ

## แหล่ง

แฝดอิน-จัน มอบให้เพื่อน  
รักเจรจาซื้อที่ดินในเมือง  
แทรปฮิลล์ (Trap Hill) รัฐ  
นอร์ทแคโรไลนา ราว 100  
เอเคอร์ และซื้อขยายเพิ่ม  
อีกด้วยน้ำพักน้ำแรง เป็น  
พื้นที่กว่า 200 เอเคอร์ แฝด  
หนุ่มจากแม่กลองปลูกบ้าน 2  
ชั้น เพื่อขอใช้ชีวิตเกษตรกร  
เต็มตัว

ประวัติศาสตร์ไทย-อเมริกา ต้องบันทึกว่า ชาย  
ชาวสยามคู่นี้ เป็นชาวสยามคู่แรกที่ไปลงหลักปัก  
ฐาน ซื้อที่ดิน ปลูกบ้านในอเมริกา

12 ตุลาคม พ.ศ.2382 ตรงกับรัชสมัยในหลวง  
ร.3 แฝดสยามไปยื่นคำร้องขอโอนสัญชาติเป็น  
พลเมืองอเมริกัน ถ้าจะเป็นพลเมืองอเมริกันจะต้อง  
มีนามสกุล อิน-จัน ตอนออกจากสยามในเวลานั้นยัง  
ไม่มีใครใช้นามสกุล อิน-จัน จึงขออนุญาตเพื่อนรักที่  
นิวยอร์กใช้นามสกุล “บังเกอร์” (Bunker) กระบวนการ  
ทุกอย่างราบรื่น แฝดอิน-จันใช้ นามสกุล บังเกอร์ แล้ว  
สาบานตนเป็นพลเมืองอเมริกัน

Eng Bunker และ Chang Bunker คือ พลเมือง  
อเมริกันเชื้อสายสยามคู่แรก

ความรัก เป็นสิ่งที่ห้ามกันไม่ได้ แฝดหนุ่มมีเงิน มี  
บ้าน มีที่ดิน มีกิจการปลูกฝ้าย ยาสูบ ข้าวโพด ข้าวสาลี  
มีฐานะดีในสังคมอเมริกัน

แฝดสยาม โดยเฉพาะแฝดจัน เริ่มมองหาคู่ครองที่  
ใฝ่ฝันมาแสนนาน ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ “ยากลำบากแสน  
สาหัส” อันเนื่องมาจากร่างกายที่แปลกประหลาดผิด  
มนุษย์ สาวที่ไหน ใครจะมาใช้ชีวิตพิสดารร่วมกับ “คน  
คู่แสนประหลาด” แบบนี้

ตำนานรักของแฝดสยามกับ พี่น้องสองสาวตระกูล  
เยทส์ (Yates) ที่แสนหวานผสมขมขื่น กลายเป็นเรื่อง  
ดังกระหึ่มในสื่ออเมริกา เกิดกระแสการต่อต้าน เจ็บปน  
กับการเย้ยหยัน ถึงขนาดปรามาสว่าเมื่อแต่งงานกัน  
แล้ว ลูกที่คลอดจะต้องออกมาเป็น “สัตว์ประหลาด”

ความรักของคนทั้ง 4 ไปจบลงที่การแต่งงานแบบ  
อืดอาด เป็นความหวานอมขมกลืนสำหรับพ่อแม่ฝ่าย  
หญิงที่เป็นพลเมืองของรัฐนอร์ทแคโรไลนา ตัวละคร  
ทั้งหมดโดนประณามหยามหมิ่นสารพัด กระแสดราม่า  
เกลียดชังถาโถมดังพายุ

เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ ชีวิตสมรสของคนทั้ง 4 เป็น  
ไปอย่างราบรื่น ขยันขันแข็ง ร่วมมือกันทำมาหากิน ตัว  
เป็นเกลียว

เรื่องราวการใช้ชีวิตคู่ เป็นเรื่องที่ผู้อ่านทุกคนตั้งใจ  
คอยฟังมากกว่าเรื่องอื่นใด สภาพร่างกายของแฝดที่มี  
ท่อนเอ็นเชื่อมต่อติดกันตรงหน้าอก ความยาวราว 8  
นิ้วคงเป็น “สภาพบังคับ” สำหรับการมีเพศสัมพันธ์  
ของคนทั้ง 4

ระยะของความห่างเพียงแค่นี้ ผู้เขียนขอใช้ศัพท์  
ว่า “ระยะประชิด” หรือจะเรียกอีกอย่างว่า “ระยะ  
เผชน” อันเป็นเรื่องยากที่จะแยกเคลื่อนไหวเป็นอิสระ  
เสรี การประสานสอดคล้อง คือ คำตอบ

ชนรุ่นหลังที่ได้อ่านเรื่องราวของแฝดสยาม อิน-



# ยโสहितโหลกลับมาเยือน... เมืองแมกลอง (1)



ปี พ.ศ.2558 อย่างละเอียด  
ทุกแง่มุม

**1**0 พฤษภาคม 2561 สาย  
โลหิต 14 คน ทายาทแฟด  
อิน-จัน จากอเมริกาก็กลับมา  
เยือนเมืองแมกลอง

เวลา 14.30 น. คณะทายาท  
ของแฟดสยามอิน-จัน จำนวน 14  
คน ชายหญิงเดินทางด้วยรถบัส  
มาถึงอัมพวา รีสอร์ท ชำราขการ  
ในพื้นที่ทั้งจากกระทรวงการ  
ต่างประเทศและจากจังหวัด  
สมุทรสงครามให้เกียรติผู้เขียน  
เป็นหัวหน้าคณะเพื่อต้อนรับ

วงกลองยาวที่แสดงโดยเด็ก  
เมืองแมกลอง ส่งเสียงครึกครื้น  
รอตายาทลงจากรถ สีมวลชน  
กรูกันแน่นเพื่อรอบันทึกภาพ  
ประวัติศาสตร์ที่ไม่เคยเกิดขึ้น  
มาก่อน

ผู้เขียนเอง มิได้ห่อเหิม  
ฝรั่งทั้งหลาย แต่ปลื้มปิติ ที่เห็น  
กิจกรรมอันเพียบพร้อมไปด้วย  
ความกตัญญู ความสำนึกของ  
ทายาทของแฟดสยามที่ห่าง  
ไปครึ่งโลก ให้ความสำคัญกับ  
บรรพบุรุษตนเองที่เดินทางออก  
จากสยามไปเมื่อ 190 ปีที่แล้ว  
ด้วยหัวใจของ “นักสู้ชีวิต”

ทายาทแฟดสยามทยอยลง  
มาจากรถบัสทีละคน รับพวง  
มาลัยคล้องคอด้วยความสุภาพ  
พนมมือไหว้อย่างนอบน้อม คน  
ที่ 2 เป็นสุภาพสตรีที่ผู้เขียนเคย  
เห็นในหนังสือ ไม่คิดว่าเธอจะมา  
กับคณะ เธอ คือ อาดิเลด อเล็กซ์  
ซิงค์ (Adelaide Alex Sink)  
เหลนของแฟดจัน เธอเคยเป็นผู้



จากการแสดงไม่น้อย ซึ่ง  
น่าจะเป็นหลักหมื่นดอลลาร์  
สหรัฐ ซึ่งก็ถือว่าเป็นเศรษฐกิจ  
หนุ่มเนื้อหอม พร้อมตั้งหลัก  
แหล่ง

แฟดอิน-จัน มอบให้เพื่อน  
รักเจรจาซื้อที่ดินในเมือง  
แทรปฮิลล์ (Trap Hill) รัฐ  
นอร์ธแคโรไลนา ราว 100  
เอเคอร์ และซื้อขยายเพิ่ม  
อีกด้วยน้ำพักน้ำแรง เป็น  
พื้นที่กว่า 200 เอเคอร์ แฟด  
หนุ่มจากแมกลองปลูกบ้าน 2  
ชั้น เพื่อขอใช้ชีวิตเกษียณ



แหล่ง

แฟดอิน-จัน มอบให้เพื่อน  
รักเจรจาซื้อที่ดินในเมือง  
แทรปฮิลล์ (Trap Hill) รัฐ  
นอร์ทแคโรไลนา ราว 100  
เอเคอร์ และซื้อขยายเพิ่ม  
อีกด้วยน้ำพักน้ำแรง เป็น  
พื้นที่กว่า 200 เอเคอร์ แฟด  
หนุ่มจากแม็กลองปลูกบ้าน 2  
ชั้น เพื่อขอใช้ชีวิตเกษตรกร  
เต็มตัว

ประวัติศาสตร์ไทย-อเมริกา ต้องบันทึกว่า ชาย  
ชาวสยามคู่นี้ เป็นชาวสยามคู่แรกที่ไปลงหลักปัก  
ฐาน ซื้อที่ดิน ปลูกบ้านในอเมริกา

**1** 2 ตุลาคม พ.ศ.2382 ตรงกับรัชสมัยในหลวง  
ร.3 แผลสยามไปยื่นคำร้องขอโอนสัญชาติเป็น  
พลเมืองอเมริกัน ถ้าจะเป็นพลเมืองอเมริกันจะต้อง  
มีนามสกุล อิน-จัน ตอนออกจากสยามในเวลานั้นยัง  
ไม่มีใครใช้นามสกุล อิน-จัน จึงขออนุญาตเพื่อนรักที่  
นิวยอร์กใช้นามสกุล “บังก์เกอร์” (Bunker) กระบวนการ  
ทุกอย่างราบรื่น แฟดอิน-จันใช้ นามสกุล บังก์เกอร์ แล้ว  
สาบานตนเป็นพลเมืองอเมริกัน

Eng Bunker และ Chang Bunker คือ พลเมือง  
อเมริกันเชื้อสายสยามคู่แรก

ความรัก เป็นสิ่งที่ห้ามกันไม่ได้ แฟดหนุ่มมีเงิน มี  
บ้าน มีที่ดิน มีกิจการปลูกฝ้าย ยาสูบ ข้าวโพด ข้าวสาลี  
มีฐานะดีในสังคมอเมริกัน

แผลสยาม โดยเฉพาะแผลจัน เริ่มมองหาคู่ครองที่  
ใฝ่ฝันมาแสนนาน ซึ่งจะเป็นเรื่องที่ “ยากลำบากแสน  
สาหัส” อันเนื่องมาจากร่างกายที่แปลกประหลาดผิด  
มนุษย์ สวาทิไหน ใครจะมาใช้ชีวิตพิสดารร่วมกับ “คน  
คู่แสนประหลาด” แบบนี้

ตำนานรักของแผลสยามกับ พี่น้องสองสาวตระกูล  
เยทส์ (Yates) ที่แสนหวานผสมขมขื่น กลายเป็นเรื่อง  
ดังกระหึ่มในสื่ออเมริกา เกิดกระแสการต่อต้าน เจ็บปน  
กับการเย้ยหยัน ถึงขนาดปรามาสว่าเมื่อแต่งงานกัน  
แล้ว ลูกที่คลอดจะต้องออกมาเป็น “สัตว์ประหลาด”

ความรักของคนทั้ง 4 ไปจบลงที่การแต่งงานแบบ  
อิตอัด เป็นความหวานอมขมกลืนสำหรับพ่อแม่ฝ่าย  
หญิงที่เป็นพลเมืองของรัฐนอร์ทแคโรไลนา ตัวละคร  
ทั้งหมดโดนประณามหยามหมิ่นสารพัด กระแสความ  
เกลียดชังดาโถมดังพายุ

เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ ชีวิตสมรสของคนทั้ง 4 เป็น  
ไปอย่างราบรื่น ชื่นชื่นแข็ง ร่วมมือกันทำมาหากิน ตัว  
เป็นเกลียว

เรื่องราวการใช้ชีวิตคู่ เป็นเรื่องที่ผู้อ่านทุกคนตั้งใจ  
คอยฟังมากกว่าเรื่องอื่นใด สภาพร่างกายของแผลที่มี  
ท่อนเอ็นเชื่อมต่อกันตรงหน้าอก ความยาวราว 8  
นิ้วคงเป็น “สภาพบังคับ” สำหรับการมีเพศสัมพันธ์  
ของคนทั้ง 4

ระยะของความห่างเพียงแค่นี้ ผู้เขียนขอใช้ศัพท์  
ว่า “ระยะประชิด” หรือจะเรียกอีกอย่างว่า “ระยะ  
เผาะชน” อันเป็นเรื่องยากที่จะแยกเคลื่อนไหวเป็นอิสระ  
เสรี การประสานสอดคล้อง คือ คำตอบ

ชนรุ่นหลังที่ได้อ่านเรื่องราวของแผลสยาม



ให้การเอาใจใส่ มีการวิเคราะห์ มีจินตนาการหลากหลายกับประเด็นการมีเพศสัมพันธ์เป็นพิเศษ ในที่สุดครอบครัวบังก์เกอร์ ไทย-อเมริกัน มีลูกฝ่ายละ 11 คน รวม 22 คน (เสียชีวิต 1 คน) เหลือ 21 คน

**ผู้** เขียนก็ใช้ความพยายามค้นหาข้อมูลการมีลูก  
ของแผลสยามทุกซอกทุกมุม แม้กระทั่งสื่อใน  
อเมริกาในยุคต่อมาก็ยังสนใจไม่น้อยกับ “วิธีการ  
ปฏิบัติ” ที่ทำให้เกิดลูกถึง 21 คน

วู บังก์เกอร์ (Woo Bunker) เหลนตระกูลบังก์เกอร์  
เคยบอกว่า “Couldn't be no other way” หมายถึง  
ถึง “คงไม่มีทางเลือกเป็นอย่างอื่น”

จากชายหญิง 4 คนที่แต่งงานเมื่อ พ.ศ.2386 มา  
ถึง พ.ศ.2560 ทายาทรุ่นเหลน โหลนของสกุลบังก์เกอร์  
ตรวจสอบกันเองได้ว่ามีทายาทขยายตัว แดกหน่อออก  
ไปราว 1,500 คน ปัจจุบันคือทายาทรุ่นที่ 5 ที่มาเยือน  
แม็กลอง สมุทรสงคราม

หลังจากแผลสยามเสียชีวิตไปนาน Jessie Bunker  
Bryant ทายาทของแฟดอิน-จัน รุ่นโหลน เป็นบุคคล  
หลักที่เริ่มค้นหาทายาท และมีการพบปะรวมญาติกันมา  
เป็นประจำทุกปี ที่เมาท์แอรี รัฐนอร์ทแคโรไลนา

ท่านผู้อ่านที่เคารพครับ ผู้เขียนเคยค้นคว้า แผล  
เรียบเรียงบทความตีพิมพ์ใน มติชน 25 ตอน มีความ  
ผูกพันทางใจกับตำนานของแผลสยามมานาน เพราะ  
ลูกหลานในอเมริกายังคงเก็บเอกสาร หลักฐาน ของใช้  
ของแฟดอิน-จันเอาไว้เป็นอย่างดีในพิพิธภัณฑ์

ที่กลางเมืองแม็กลอง มีอนุสาวรีย์แฟดอิน-จัน โลหะ  
หล่อเลื่องลือมา ที่ยืนเหงากลางแดดมาตั้งแต่ปี พ.ศ.  
2535 สร้างด้วยงบประมาณของจังหวัดสมุทรสงคราม  
สมัย นายวิธาน สุวรรณทัด เป็น พวจ. และนายเอก  
ลือทอง เจ้าของโรงน้ำปลาจักรสุวรรณ ริเริ่มจัดสร้าง  
เพื่อตำนานยิ่งใหญ่ของเมืองแม็กลอง โดยหล่อที่โรง  
หล่อจังหวัดนครปฐม

เป็นความพยายามของผู้เขียนมาแสนนานที่  
พยายามติดต่อ จะให้ทายาทเหล่านี้มาเยี่ยมบ้านเกิด  
ของปู่ทวดอิน-จัน ที่เมืองแม็กลอง

ราวต้นปี 2561 ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสงคราม  
นายคันฉัตร ตันเสถียร ได้รับหนังสือจากกระทรวงการ  
ต่างประเทศว่า ทายาทแผลสยาม 14 คน จะเดินทาง  
มาเยือนแม็กลองและขอลงนามในบันทึก ขอเป็นไมตรี  
ระหว่างเมืองเมาท์แอรี กับสมุทรสงคราม เพื่อเป็น  
ประวัติศาสตร์ให้ลูกหลาน ท่านผู้ว่าฯมีจดหมายเชิญผู้  
เขียนเป็นที่ปรึกษา เพื่อจัดงานต้อนรับให้คุ้มค่า มีสาระ  
สำหรับการเดินทางของทายาทรุ่นที่ 5 จากอเมริกา

ในฐานะที่ผู้เขียนเคยค้นคว้าเรียบเรียงเรื่องแผล  
อิน-จัน ลงตีพิมพ์ในมติชน รายวัน 25 ตอนเมื่อ

ด้วยหัวใจของ “นักสู้ชีวิต”

ทายาทแผลสยามทยอยลง  
มาจากรถบัสทีละคน รับพวง  
มาลัยคล้องคอด้วยความสุภาพ  
พนมมือไหว้อย่างนอบน้อม คน  
ที่ 2 เป็นสุภาพสตรีที่ผู้เขียนเคย  
เห็นในหนังสือ ไม่คิดว่าเธอจะมา  
กับคณะ เธอ คือ อาดีเลด อเล็กซ์  
ซิงค์ (Adelaide Alex Sink)  
เหลนของแฟดจัน เธอเคยเป็นผู้

บริหารระดับสูงของธนาคารในอเมริกาที่มีชื่อเสียง

ทยอยลงมาจากรถจนหมด ยังไม่รู้ใครเป็นใคร กลอง  
ยาวเล่นได้สนุกสนานร่าเริง จนทายาทแผลจากแม็กลอง  
ขยับเขยื้อนขยับแขนท่าทำเหมือนจะรำวง สีหน้ายิ้มแย้ม

อากาศกลางแจ้งตอนที่คณะยืนชมกลองยาว ร้อน  
อบอ้าวแต่ไม่มีใครประสงค์จะหลบแดด ทายาทแผล  
จากอเมริกาปาดเหงื่อผสมกับน้ำตาคลอเบาด้วยความ  
เต็มตื่น ไม่นึกว่าจะต้อนรับแบบ “ถึงใจ-ใจถึง” เช่นนี้  
ทั้งๆ ที่คนอเมริกันเหล่านี้ คือ ประชาชนคนธรรมดาใน  
เมืองเล็กในอเมริกา แต่ที่นี่ยิ่งเมืองแม็กลอง ท่านคือ ญาติ  
ของแผลสยามผู้ยิ่งใหญ่

ทั้งหมดทยอยเข้าห้องรับรองปรับอากาศ ผ้าม่าน  
มะพร้าวอ่อน ถูกส่ายเสียงใสดกออกมอย่างสวยงามอ่อน  
ช้อยด้วยหนุ่มสาวพนักงานต้อนรับ นักข่าวเริ่มทำหน้าที่  
เก็บภาพ ขอสัมภาษณ์แบบอัดอั้นตันใจมานานราว 200 ปี

Zack Worrell Blackmon Jr. ทำหน้าที่หัวหน้าคณะ  
รับเชิดเหงื่อ ภูผาเย็นเพื่อต้อนรับอย่างเร็ว นักข่าวป้อน  
คำถามไม่หยุด ทุกคำพูดถ่ายทอดความตื่นเต้นใจ ภูมิใจ  
ที่ได้มาเห็นแผ่นดินเกิด บ้านเกิด ของปู่ทวด จะได้เห็น  
คลองที่ปู่ทวดเคยว่ายน้ำ หาปลา

เมืองที่อยู่ใต้มืออเมริกากับแม็กลอง ห่างกันค่อนโลก  
แฟดอิน-จัน เกิดมาใช้ชีวิตบนแพในน้ำ วิ่งเล่น ว่าย  
น้ำ เลี้ยงเบ็ด จับปู ปลา กุ้ง หอย พายเรือขายของ ป่า  
ชายเลน ภาพที่รอคอยมาทั้งชีวิต กำลังจะปรากฏต่อ  
สายตาของทายาท

ปรากฏการณ์ครั้งประวัติศาสตร์ ของทายาทแผล  
สยามที่ลงเรือจากไปเมื่อ 190 ปีที่แล้ว กลายเป็นสาย  
โลหิตที่ไหลกลับมาสู่แม็กลอง

ทายาทแผลทั้ง 14 คน จะไปร่วมพิธีการ ที่แปลกหู  
แปลกตาอีกมากมาย หลากอารมณ์ที่จะต้องจดจำไป  
จนตาย ผู้เขียนพบรายชื่อลูกของแฟดอิน-จัน พร้อม  
ภาพที่ทายาทนำมาฝากจากอเมริกา

โปรดติดตามตอนต่อไปครับ

พลเอก นิพัทธ์ ทองเล็ก



บุษยศักดิ์สยาม